Liefde op de boerderij

HEDWIG HANSEN: 'IK DACHT EIGENLIJK DAT HET BIJ EEN **VAKANTIELIEFDE** ZOU BLIJVEN'

naam: Hedwig Hansen (50) • **partner:** Hendrie Wassink (52) • **kinderen:** Melle (12) en Kobe (10) • **bedrijf:** 80 melkkoeien en consumptieaardappelen • **woonplaats:** Wierden

'Ik zag hem bij de incheckbalie op Schiphol al staan. Wauw, wat een mooie man met prachtige blauwe ogen, zo dacht ik. Maar verder kwam het niet, ik was op weg naar Nieuw-Zeeland voor een groepsreis van drieënhalve week. Bij de tussenstop in Kuala Lumpur zag ik hem weer, hij bleek zich voor dezelfde groepsreis ingeschreven te hebben. Hij heette Hendrie en we hadden meteen een klik. We trokken tijdens de reis veel met elkaar op. Iedereen in de groep zag dat er iets groeide, maar we bleven dat zelf hardnekkig ontkennen.'

'Ik weet nog waar hij uitgebreid vertelde dat hij boer was: we zaten aan het water met uitzicht op de berg Mount Cook. Hendrie vertelde dat hij net het bedrijf had overgenomen en dat als je het maar goed organiseerde, je best op vakantie kon. Hij bleek, net als ik, al veel van de wereld te hebben gezien.'

Vriendenkring en baan opgeven

'Terug in Nederland stelde ik me voor dat het bij een vakantieliefde zou blijven, maar we bleven elkaar zien. Totdat hij meldde dat hij er een punt achter wilde zetten: hij kon niet van mij verlangen dat ik mijn vriendenkring, mijn goede baan en net gekochte huis zou opgeven. Ik zou bovendien toch niet kunnen wennen aan het boerenleven. Want zo duidelijk was hij wel vanaf het begin: hij wilde en kon niet vertrekken uit Twente. Daarvoor had hij zelfs een uitspraak: het is makkelijker om één vrouw te verplaatsen dan zestig koeien.'

'Maar ik wilde zelf bepalen of het de moeite waard was om onze relatie een kans te geven. Een paar dagen later belde ik hem op dat ik hem wilde blijven zien. Na twee jaar heen en weer reizen besloot ik te verhuizen van Eindhoven naar Twente. Ik heb nooit spijt van die beslissing gehad. We zijn nog altijd gelukkig samen en we zijn samen met onze kinderen reizen blijven maken. Het reizen heeft ons verbonden.'

Hoe heb jij je boer eigenlijk aan de haak geslagen? In de discotheek, via internet of juist op vakantie? Vier boerinnen vertellen hoe ze hun hart volgden en hun droomprins vonden. En wat dat voor gevolgen had voor hun eigen leven.

TEKST JAAP VAN DER KNAAP

PAULA PLATZER: ‘IK KWAM OP FARM DATE STEEDS WEER TERUG **BIJ ZIJN PROFIEL**’

naam: Paula Platzer (43) • **partner:** Johan Platzer (44) • **kinderen:** Sien (10) en Jonah (6) • **bedrijf:** 60 melkkoeien • **woonplaats:** Nieuw-Schoonebeek

‘Ik had een dochter van drie, was gescheiden en zeventien jaar van de “datingmarkt” geweest. In mijn situatie vind je je partner niet meer in de kroeg, zo dacht ik en daarom schreef ik me in bij de website Farm Date. Ik had op andere datingsites gezeten, maar daar vroegen mannen om een perfecte vrouw die wereldreizen wilde maken en een gezin wilden stichten. Tja, die fase was ik echt wel voorbij. Mijn moeder, afkomstig uit Amsterdam, had altijd gezegd: jij wordt ooit nog eens een boerin. Ik was altijd met beesten bezig.’

Te hard van stapel

‘Als je je als vrouw eenmaal hebt aangemeld bij Farm Date, dan komen de boeren vanzelf. Ik vond het moeilijker dan gedacht, al die profielen beoordelen en jezelf openstellen en contact maken. Maar het profiel van Johan viel op, en er stond niet eens een foto bij. En toen er wel een foto verscheen, hielp dat niet meteen. Toch kwam ik steeds bij zijn profiel uit en uiteindelijk stuurde ik een mailtje. Na zijn eerste reactie volgde snel een ontmoeting. Ik dacht gewoon: wat kan ik verliezen, we zien wel wat er gebeurt. Maar het voelde meteen goed, een week later ontmoette hij al mijn dochter. Vier maanden later waren we gepland zwanger, al riep iedereen dat we veel te hard van stapel liepen. Maar ik had vanaf het eerste moment dat ik Johan zag, geen spoor van twijfel.’

‘Ik heb er uiteindelijk wel veel voor opgegeven: een goede baan, mijn droomhuis en ik ging naar een boerderij waar nog veel werk te verrichten was.’

‘Ik kreeg wel eens het verwijt dat ik als paardenmeisje bewust een boer gezocht heb. Maar ik ging niet voor de boerderij, ik volgde mijn hart. Johan en ik vullen elkaar gewoon perfect aan. Het is niet dat we elke avond op de bank hand in hand zitten, maar we hebben wel heel veel plezier samen. Ik kan en durf dankzij Johan zoveel meer.’

LIANNE BONS: ‘TOEN IK IN MIJN GALAJURK IN DE KEURINGSRING STOND, **KON HIJ GEEN “NEE” MEER ZEGGEN**’

naam: Lianne Bons (37) • **partner:** Nico Bons (41) • **kinderen:** Anouk (11), Tessa (8) en Ruben (4) • **bedrijf:** 60 melkkoeien • **woonplaats:** Ottoland

‘Achteraf gezien had ik het huwelijksaanzoek niet heel goed voorbereid. Ik had wel een speciale galajurk gekocht en achter in de auto gelegd en was op weg gegaan naar de NRM. Maar verder zou ik het wel zien. Dat was in 2000, het eerste jaar dat Nico meedeed aan de nationale veekeuring. Hij had ooit gezegd dat wanneer hij een kampioenskoe zou hebben op een grote keuring, hij mij ten huwelijk zou vragen. Die kans op een kampioen leek me niet zo groot en ik wilde niet nog twee jaar wachten op de volgende NRM. Dus ik wilde hem voor zijn. ’s Morgens in Utrecht overlegde ik met mensen van de NRM-organisatie of ze mee wilden denken. Gelukkig vonden ze het een prachtig idee. Nico stond vlakbij toen we een plannetje maakten over het huwelijksaanzoek, maar hij hoorde er niets van, hij stond strak van de zenuwen voor de keuring.’

‘Nico eindigde met zijn koe ergens halverwege de rubriek toen de speaker bij het weglopen van de koeien vroeg of Nico nog even wilde blijven staan met zijn koe. Nico dacht dat hij misschien een andere prijs had gewonnen en stond vol verwachting midden in de ring. En toen kwam ik in mijn jurk de trap af. Dat was voor hem een hele verrassing. Stond ik daar midden in de keuringsring met mijn galajurk aan en natuurlijk kon hij geen “nee” meer zeggen.’

Eigenlijk bang voor koeien

‘Nico en ik kenden elkaar van de kerk en van de disco en we kregen op jonge leeftijd al verkering. Nico heeft mij versierd, en we hebben onze relatie langzaam opgebouwd. Natuurlijk wist ik dat hij boer was, maar ik had ook gewoon mijn eigen werk. Toen Nico’s vader overleed, zijn we er samen voor gegaan om het bedrijf voort te zetten. Ik heb mijn baan opgezegd, er was hulp nodig op de boerderij, ook al was ik in het begin bang voor koeien. Ik ben begonnen met de hekken open en dicht doen in de melkput en heb de werkzaamheden steeds verder uitgebouwd.’

‘Ik volgde de liefde, ik heb er dingen voor opgegeven. Maar ik kan nog altijd genieten als ik de passie van Nico zie, zijn enorme inzet om de koeien perfect te verzorgen, klaar te maken voor de keuringsring. Het is wel eens lastig, het kost veel energie en tijd. Maar ik ben zijn passie ook gaan delen, we leven nu samen als gezin echt naar een grote keuring toe. Het is onze gezamenlijke liefde geworden.’

IWONA POELAERT: ‘DE TAAL WAS IN HET BEGIN MOEILIJK, MAAR **WE BEGREPEN ELKAAR MET WEINIG WOORDEN**’

naam: Iwona Poelaert-Przestrzelska (39) • **partner**: Christoph Poelaert (46) • **kinderen:** Ilias (13) en Arthur (11) • **bedrijf:** 110 melkkoeien • **woonplaats:** Moerbeke-Viane

‘Ik was negentien toen ik uit Polen vertrok. Polen was toen nog een arm land en ik wilde als au pair een paar jaar wat extra geld verdienen in Vlaanderen. Na een jaar wist ik al dat ik in België wilde blijven. Ik had het er goed, kreeg Nederlandse les en begon er mijn draai te vinden. Ik kreeg vrienden en ging uit. Zo kwam ik op een boerenfuif, een lokaal tentfeest en daar zag ik Christoph. Het was niet meteen liefde op het eerste gezicht, maar hij toonde wel interesse. Voor mij was de Nederlandse taal moeilijk, in deze streek spreken ze met een accent. Maar Christoph en ik begrepen elkaar met weinig woorden. We maakten op dat feest al een afspraak voor een eerste date, en van het een kwam het ander. Met kerst ging hij mee naar Polen om mijn familie te leren kennen.’

Seinen met zwaailicht

‘We kwamen erachter dat er tussen het huis waar ik woonde en de boerderij van Christoph maar een paar weilanden lagen. Als hij ’s avonds met de trekker nog aan het voeren was seinde hij met het zwaailicht. Ik seinde terug door mijn kamerlamp aan en uit te doen. Het was tof om zo contact te zoeken.’
‘We trouwden twee jaar later. Dat gaf zekerheid voor ons allebei. Christoph twijfelde eerst aan een relatie met mij, omdat hij schrik had dat ik misschien toch weer terug zou keren naar Polen. Voor mij eindigden de werkvergunningen en door te trouwen kon ik toch blijven. Trouwen in de kerk was voor ons beiden een toffe optie.’
‘Ik bleef uit werken gaan, maar stopte daarmee toen ik in 2012 de werkzaamheden van mijn schoonouders overnam op de boerderij. Zij maakten de “matten” voor de Geraardsbergse Mattentaart. Dat is een streekproduct waarvan gekookte melk met stremsel de basis is. Ik heb nu mijn eigen verwerkingslokaal om deze matten te maken, het is best veel werk. Daarnaast voer ik ook de kalveren of melk ik de koeien. Ik ben een echte boerin geworden.’
‘Christoph is een lieve, rustige man. Ik vind het prachtig om zijn passie te zien voor het vee. Hij kent van elk dier de naam, de vader, de moeder, echt alles.’
‘Ik heb geen heimwee naar Polen, omdat ik daar niet veel heb achtergelaten. Ik heb juist hier veel opgebouwd en ben erg gelukkig met een fijne man en twee kinderen. Soms denk ik wel eens dat het leven dat ik nu heb bijna te mooi is om waar te zijn.’